

mangearmede Lysekrone, den smukke Opdækning, Blomsteropsatsen og de aldrig manglende Frugtskaale, Philip Salomon for Bordenden i sin højryggede Gyldenlædersstol med Servietten under Hagen, Ivan, Nanny og de andre rødkindede Børn anbragte uden Hensyn til Alders- eller Rangsforskel langsmed Siderne, alle sorgløst snakkende og berettende i Munden paa hinanden, — kun Jakobe som altid tavs og udeltagende, bleg og alvorlig, »Visdomsuglen«, som Faderen spøgende kaldte hende, »Institutbestyrerinde Striks«, som Nanny mindre godmodig havde døbt hende. Hvad sad hun nu og tænkte paa? Hvad kunde det være, der i disse Dage optog hende, saa hun ikke havde kunnet skrive?

Der gled pludselig en ny Skikkelse ind i Billedet — Eybert. Han vidste, at Jakobes gamle Tilbeder igen havde faaet sin Gang der i Huset; hun havde selv forleden i et Brev fortalt derom. Egentlig havde hun vel aldrig helt glemt sin Sympati for denne Ædruelighedens glatkæmmede Apostel derhjemme. Tænkte hun maaske paa at hæve deres Forlovelse? Skulde maaske hendes Tavshed paa lempelig Vis forberede ham derpaa? . . . Nu ja, den Kærlighed, der en Gang knyttede dem sammen, havde jo hverken for hans eller hendes Vedkommende været af nogen særdeles ophøjet Natur, bundede i hvert Fald ikke i Karakterernes Overensstemmelse. Tydeligere og tyde-